

Památný den 21. srpen

Dočetl jsem se, že naši poslanci budou brzy projednávat zařazení dne 21. srpna mezi památné dny naší historie a chcete jej nazvat dnem obětí invaze. Zavedení takového památného dne je bezesporu smysluplnou vzpomínkou na stovky našich občanů, zavražděných jak v prvních dnech vpádu, tak po celou dobu okupace. Jen nějak nemohu souhlasit s tím, že naše země, naši občané, jsme jaksi definováni jako trpné oběti. Jistě, byli jsme zrazeni a obsazeni spojenci - pokud to kdy ve skutečnosti vůbec spojenci byli. Jistě, byli jsme zrazeni a vydáni na milost a nemilost okupačním vojskům a cizí mocnosti svými vlastními politiky, jimž jsme tolik a zřejmě zcela bezdůvodně věřili. Jistě, okupační vojáci se chovali dle svého naturelu, umocněného bezuzdnou sovětskou propagandou a zřejmě i strachem z neznámého. To není omluva, to je jen vysvětlení. Na straně druhé jsme měli dost lidí, kteří se této okupační moci a jejím domácím přicmrdálkům odvážně a otevřeně postavili. Myslím, že právě kvůli nim by vzpomínka na tento den neměla být pouhou tryznou, ale i oslavou těch, kteří veřejně - a nejen toho dne, ale po celou dobu okupace - projeví svůj vztah k vlastní zemi.

Všimněte si prosím, jak přistupují k této historii pachatelé. Oficiálně se sice od aktu agrese distancují, ve skutečnosti se stále snaží historii vykládat po svém. Jejich vztah k nám snad dostatečně demonstrují pokusy (zatím údajně menšiny Rusů) vydávat tuto agresi za záchranu naší země před zásahem Západu a především naší vlastní kontrarevolucí a tudíž své vojáky vydávají za hrdiny a válečné veterány. Vzpomeňte na působivé televizní dokumenty o ozbrojené kontrarevoluci v ruských televizích a to nejen v době návštěvy našeho presidenta. Celá historie vztahu k nám je snad dostatečně dokumentována i přístupem k hrobům našich legionářů a to jak na místní, tak na celostátní úrovni.

Události 21. srpna 68 a let následujících jsou čistě politická záležitost, její výkon byl proveden vojenskou silou. Proto budou Rusové své vojáky z té doby stále více oslavovat a odměňovat. Ať chceme či nechceme, stejně si nakonec prosadí svoje. Proto se domnívám, že rozhodování parlamentu o významu dne 21. srpna by mělo být provázeno především zcela praktickými kroky. Dovolím si dva navrhnout.

Založme národní vojenský hřbitov a vytvořme pietní místo pro všechny naše vojáky, kteří obětovali své životy v boji za svobodu vlasti doma i v zahraničí. Především však vzpomeňte na ty české a slovenské důstojníky, kteří se v srpnu 68 odmítli podrobit kvůli okupantů a jejich domácích slouhů a zkuste skutečně

ocenit jejich čest a odvahu. Pokud dovedete tuto myšlenku do důsledku, pak byste měli za válečné veterány naší armády uznat právě ty důstojníky, praporčíky a občanské zaměstnance, kteří sice beze zbraně, přesto se ctí, odvahou a vysokou morálkou prokázali své vlastenectví a odhodlání bránit vlast, být skutečnými demokraty ve velmi nedemokratické době.